

Joël Dicker

Enigma camerei 622

Traducere din limba franceză de
Doru Mareș

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Lector:
Gabriela Riegler

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamaț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKER, JOËL

Enigma camerei 622 / Joël Dicker; trad. din lb. franceză de Doru
Mareș. - București: Editura Trei, 2021

ISBN: 978-606-40-0986-9

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1

Titlul original: L'Énigme de la chambre 622
Autor: Joël Dicker

Copyright © JDCS, 2020

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0986-9

PROLOG

Ziua crimei

(DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE)

Era 6:30 dimineața. Palace de Verbier era în întuneric. Afară, noaptea era încă deplină și ningeabundent.

Ușa ascensorului de serviciu s-a deschis la etajul șase. Un angajat al hotelului și-a făcut apariția cu un platou pe care se afla micul dejun și s-a îndreptat spre camera 622.

Când a ajuns, și-a dat seama că ușa era întredeschisă. Prin crăpătură se scurgea un fir de lumină. Și-a anunțat venirea, dar nu a primit niciun răspuns. Până la urmă, și-a permis să intre, presupunând că ușa fusese lăsată intenționat deschisă. Ce a descoperit i-a smuls un urlet. A rupt-o la fugă pentru a-și alarma colegii și a chema ajutoare.

Pe măsură ce vestea se răspândeabaprin hotel, luminile se aprindeau la toate etajele.

Pe mocheta camerei 622 zăcea un cadavru.

PARTEA ÎNTÂI
Înaintea crimei

Capitolul 1

Dragoste fulgerătoare

La începutul verii lui 2018, când m-am dus la Palace de Verbier, hotel prestigios din Alpii elvețieni, eram departe de a-mi imagina că aveam să-mi dedic vacanța dezlegării unei crime comise în stabiliment cu mulți ani înainte.

Era de presupus că sejurul avea să-mi ofere o binemeritată pauză după doi ani de cataclisme personale care interveniseră în viața mea. Dar, înainte de a vă povesti ce s-a petrecut în vara aceea, trebuie mai întâi să mă întorc la ceea ce a stat la originea întregii desfășurări: moartea editorului meu, Bernard de Fallois.

Bernard de Fallois era omul căruia îi datoram totul.

Succesul și notorietatea, grație lui le obținusem.

Eram numit *scriitor* grație lui.

Grație lui eram citit.

Când l-am cunoscut, eram un autor care nu publicase nimic, iar el a făcut din mine un scriitor citit în lumea întreagă. Bernard, sub aerul lui de patriarh elegant, era una dintre personalitățile de primă importanță din lumea editorială franceză. Pentru mine, a fost un maestru și, mai ales, în pofida celor 60 de ani care ne despărțeau, un mare prieten.

Bernard murise în ianuarie 2018, la 92 de ani, iar eu reacționasem la moartea lui cum ar fi făcut-o oricare scriitor: scriind o carte despre el. Mă apucasem de treabă dedicat trup și suflet, închis în biroul din apartamentul meu de pe bulevardul Alfred-Bertrand, numărul 13, din cartierul Champel din Geneva.

Ca întotdeauna în perioadele de scris, unica prezență omenească pe care o toleram era cea a lui Denise, asistenta mea. Denise era zâna bună care veghea asupra mea. Dând veșnic dovadă de bună dispoziție, îmi organiza agenda, îmi tria și clasa corespondența de la cititori, recitea și corecta ce scrisesem. În plus, îmi umplea frigiderul și mă aproviziona cu cafea. În sfârșit, își atribuisese și funcția de medic de bord, intrând la mine în birou de parcă ar fi urcat pe un vapor, după o traversare interminabilă, și îmi dădea sfaturi legate de sănătate.

— Ia mai ieși de-aici! îmi comanda cu amabilitate. Fă o plimbare prin parc, ca să-ți mai aerisești mintea. De ore-ntregi stai închis în casă!

— Am fost de dimineață să alerg, îi aminteam.

— Trebuie să-ți oxigenezi creierul la intervale regulate! insista.

Era aproape un ritual cotidian: o ascultam și ieșeam pe balconul biroului. Îmi umpleam plămânii cu câteva guri de aer rece, de februarie, apoi, sfidând-o cu o privire amuzată, îmi aprindeam o țigară. Protesta, spunându-mi pe un ton consternat:

— Să știi, Joël, că n-am să-ți mai golesc scrumiera. Poate așa o să-ți dai seama ce înseamnă să fumezi.

Zilnic, mă obligam să urmez rutina monahală pe care o aveam în perioadele de scris și care era alcătuită din trei etape indispensabile: trezirea în zori, jogging și scris până seara. Prin urmare, indirect, grație acestei cărți am cunoscut-o pe Sloane. Era noua mea vecină de palier. De când, recent, se mutase aici, toți locuitorii imobilului vorbeau despre ea. Personal, nu avusesem ocazia să o întâlnesc. Până

în dimineața în care, întorcându-mă de la ședința zilnică de sport, ni s-au încrucișat pentru întâia oară pașii. Tot de la jogging se întorcea și ea, și am intrat împreună în bloc. Am înțeles pe loc de ce Sloane se bucura de o apreciere unanimă printre vecini: era o tânără de un farmec dezarmant. Ne-am mulțumit să ne salutăm politicos, înainte de a dispărea fiecare în apartamentul lui. Ajuns în spatele ușii, am rămas ca vrăjit. Scurta întâlnire fusese îndeajuns pentru a mă îndrăgosti.

Din clipa aceea, nu am mai avut decât un gând: să fac cunoștință cu Sloane.

Am încercat o primă apropiere prin intermediul joggingului. Sloane alerga aproape în fiecare zi, dar nu conform unui orar regulat. Petreceam ore în șir rătăcind prin parcul Bertrand, în speranța că ne vom întâlni. Apoi, dintr-odată, o vedeam gonind pe vreo alee. În general, nu eram în stare să o prind din urmă, așa că mă duceam să o aștept la intrarea în bloc. Umblam prin fața cutiilor poștale, prefăcându-mă că am venit după corespondența de fiecare dată când vreun vecin pleca ori se întorcea, până în clipa în care ea își făcea, în sfârșit, apariția. Trecea prin fața mea și îmi zâmbea, ceea ce mă făcea să mi se taie picioarele și mă descumpănea: până când să găsesc ceva inteligent să-i spun, deja era înapoi la ea în casă.

Abia portăreasa imobilului, doamna Armanda, mi-a dat informații despre Sloane: era medic pediatru, englezoaică după mamă, cu tatăl avocat, fusese căsătorită timp de doi ani, dar căsnicia nu mersese. Lucra la Spitalul Universitar din Geneva și făcea alternativ ture de zi și de noapte, ceea ce explica dificultatea de a-i înțelege obiceiurile zilnice.

După eșecul cu joggingul, am decis să schimb metoda: i-am încredințat lui Denise misiunea de a supraveghea culoarul prin ochiul magic și să mă avertizeze când o vedea apărând. La strigătul lui Denise („Iese din casă!”) săream de la birou, ferchezuit și parfumat, și-mi făceam și eu apariția pe palier, de parcă ar fi fost vorba despre o coincidență. Numai că totul se limita la un schimb de saluturi. În general,

cobora pe scări, ceea ce reteza scurt intenția de conversație. Mă țineam după ea, dar la ce bun? Odată ajunsă în stradă, dispărea. În rarele ocazii în care lua ascensorul, rămâneam fără cuvinte și în cabină se instala o tăcere jenantă. În acele două cazuri, am intrat în casă cu buza umflată.

— Eei? a zis Denise.

— Ei, nimic, am mormăit.

— Oh, dar chiar nu ești bun de nimic, Joël! Fă și tu un mic efort!

— Chestia e că sunt cam timid, i-am explicat.

— Oh, mai termină cu poveștile astea ale tale! Pe platourile televiziunilor nu pari deloc un timid!

— Fiindcă ce vezi tu la televizor e Scriitorul. Joël e cu totul altfel.

— Atunci, Joël, pe bune că nu e deloc complicat: suni la ea la ușă, îi dai un buchet de flori și o inviți la cină. Chiar ți-e lene să te duci până la florărie? Vrei să mă duc eu să-ți cumpăr?

După care a urmat seara aceea de aprilie de la Opera din Geneva, unde m-am dus de unul singur pentru a vedea *Lacul lebedelor*. Am dat de ea la pauză, când am ieșit să fumez o țigară. Am schimbat câteva cuvinte, apoi, cum deja suna pauza deja se încheia, mi-a propus să mergem să bem ceva după spectacol. Ne-am întâlnit la *Remor*, o cafenea din apropiere. Și așa a intrat Sloane în viața mea.

Sloane era frumoasă, spirituală și inteligentă. Cu siguranță, una dintre cele mai fascinante persoane pe care le-am cunoscut vreodată. După seara de la *Remor*, am invitat-o în oraș de mai multe ori. Am fost la concerte și la cinematograful. Am tras-o după mine la vernisajul unei expoziții de artă contemporană dubioasă, care ne-a făcut să râdem în hohote și de unde am șters-o pentru a lua cina într-un restaurant vietnamez pe care-l adora. Am petrecut mai multe seri la ea ori la mine, ascultând muzică de operă, stând de vorbă și punând țara la cale. Nu mă puteam împiedica să nu o sorb din priviri: în fața ei eram în totală adorație.

Felul ei de a clipi, de a-și da la o parte o şuviță de păr, de a zâmbi blând când se simțea jenată, de a-și împleti degetele cu unghii date cu ojă, înainte de a-mi pune vreo întrebare... Totul îmi plăcea la ea.

Numai la ea îmi era gândul. Până acolo încât, pentru moment, am lăsat baltă lucrul la carte.

— Săracul de tine, Joël, pari dus cu totul pe altă lume, îmi spunea Denise observând că nu mai scriam un rând.

— Din cauza lui Sloane, îi explicam stând la computerul oprit.

Nu așteptam altceva decât clipa în care ne reîntâlneam și ne continuam discuțiile interminabile. Nu mă mai săturam să o ascult cum îmi povestea despre viața, pasiunile, dorințele și aspirațiile ei. Îi plăceau filmele lui Elia Kazan și opera.

Într-o noapte, după o cină cu destul de multă băutură, într-o braserie din cartierul Pâquis, am aterizat la mine în salon. Sloane se uita, amuzată, la bibelourile și cărțile de pe rafturile înșirate de-a lungul pereților. Privirea i s-a oprit mult timp asupra unui tablou reprezentând Sankt Petersburgul, pe care îl aveam de la fratele unuia dintre bunici. Apoi asupra tăriilor din bar. Îi plăcea sturionul în relief cu care era împodobită sticla de vodcă Beluga, așa că am turnat în două pahare, în care am pus cuburi de gheață. Am deschis aparatul de radio pe un program cu muzică clasică, pe care îl ascultam deseori serile. A pariat că nu voi ghici compozitorul a cărui muzică tocmai era difuzată. Era însă ușor, fiind vorba despre Wagner. Prin urmare, m-a sărutat pe *Walkiria* și m-a tras la pieptul ei, șoptindu-mi la ureche că mă dorea.

Legătura noastră a durat două luni. Două luni minunate. Dar, de-a lungul cărora, puțin câte puțin, cartea despre Bernard și-a recâștigat întâietatea. La început, profitam de nopțile în care Sloane era la spital, pentru a scrie mai departe. Însă, cu cât înaintam, cu atât eram mai absorbit de roman. Într-o seară, mi-a propus să ieșim în oraș și, pentru prima dată, am refuzat-o. „Trebuie să scriu“, i-am explicat.

La început, m-a înțeles. Și ea, uneori, era reținută la serviciu mai mult decât prevăzuse.

După care, am mai refuzat-o o dată. Nici atunci nu s-a supărat. Înțelegeți-mă: adoram fiecare clipă petrecută cu Sloane. Dar aveam sentimentul că povestea cu ea era pentru totdeauna și că momentele petrecute împreună se vor repeta veșnic. Pe când inspirația pentru un roman putea pleca la fel de repede cum venise: era deci o ocazie care nu trebuia ratată.

Prima ceartă a avut loc într-o seară, pe la jumătatea lui iunie, când, după ce făcuserăm dragoste, m-am ridicat din pat pentru a mă îmbrăca.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— La mine, i-am răspuns, de parcă ar fi fost ceva perfect natural.

— Nu rămâi să dormi cu mine?

— Nu, vreau să scriu.

— Adică ai venit, ți-ai tras-o și te cari?

— Trebuie să scriu mai departe la roman, i-am explicat, plouat.

— Doar n-o să-ți petreci tot timpul scriind! s-a enervat. Asta faci în fiecare zi, toate serile, ba chiar și weekendurile! Devine absurd! Nu m-ai mai invitat pe nicăieri, nu ne mai facem niciun plan.

Am simțit că relația noastră risca să se stingă tot atât de repede pe cât se aprinsese. Trebuia să acționez. Astfel, peste câteva zile, în ajunul plecării mele într-un turneu de 10 zile în Spania, am dus-o pe Sloane la cină în restaurantul ei preferat, cel japonez de la hotelul Bergues, a cărui terasă se găsea pe acoperișul localului, oferind o vedere care-ți tăia respirația asupra întregii rade geneveze. A fost o seară de vis. I-am promis mai puțin scris și mai mult „noi“, repetându-i cât de mult însemna ea pentru mine. Ba chiar am schițat un plan de vacanță, pentru august, în Italia, țară la care țineam amândoi în mod deosebit. Să fie Toscana sau Apulia? Vom face cercetări la întoarcerea mea din Spania.

Am rămas la masă până când s-a închis restaurantul, la ora 1. Noaptea, la acel început de vară, era caldă. Pe tot parcursul cinei, am avut strania senzație că Sloane aștepta ceva de la mine. Și iată că, în momentul plecării, când mă ridicasem de pe scaun, iar angajații se apucaseră să dea cu mopul pe terasă în jurul nostru, Sloane mi-a zis:

- Ai uitat, este?
- Ce să uit? am întrebat.
- Că azi e aniversarea mea...

Observându-mi aerul consternat, a înțeles că avea dreptate. Și a plecat furioasă. Am încercat să o rețin, cerându-mi nenumărate scuze, însă a urcat în unicul taxi disponibil în fața hotelului, lăsându-mă singur pe trotuar, ca un imbecil ce eram, sub privirile batjocoritoare ale celor care erau plătiți să parcheze mașinile. Până să îmi recuperez automobilul și să ajung pe bulevardul Alfred-Bertrand, la numărul 13, Sloane deja ajunsese acasă, își închisese telefonul și a refuzat să-mi deschidă. Am plecat a doua zi la Madrid și, tot timpul cât am stat acolo, numeroasele mele SMS-uri și e-mailuri au rămas fără răspuns. Nu mai aveam nicio veste de la ea.

M-am întors la Geneva în dimineața zilei de vineri, 22 iunie, pentru a descoperi că Sloane rupsesse legătura cu mine.

Mesageră era doamna Armanda, portăreasa. M-a oprit chiar la intrarea în bloc.

- Poftiți o scrisoare pentru dumneavoastră, mi-a zis.
- Pentru mine?

— Din partea vecinei. Nu a vrut să o lase în cutia poștală din cauza asistentei dumneavoastră, care vă deschide corespondența.

Am desfăcut imediat plicul. Și am găsit un mesaj de câteva rânduri:

*Joël,
N-o să meargă.
Pe curând!
Sloane*

Cuvintele m-au lovit direct în inimă. Am urcat cu capul plecat până la mine în apartament. Îmi spuneam că măcar îmi rămăsese Denise pentru a-mi ridica moralul în zilele următoare. Denise, buna femeie părăsită de bărbatul ei pentru o alta, icoană a singurătății moderne. Nimic mai bun, pentru a te simți mai puțin singur, decât să găsești pe cineva încă mai însingurat decât tine! Dar, intrând în casă, am dat de Denise care părea că tocmai pleca. Și încă nu era ora prânzului.

— Denise? Unde pleci? am întrebat-o în loc de salut.

— Bună ziua, Joël, doar ți-am spus că azi voi pleca mai devreme. Am avion la ora 15.

— Avion?

— Nu-mi spune c-ai uitat! Doar am vorbit înainte să pleci în Spania. Îl iau pe Rick și plecăm în Corfu pentru 15 zile.

Rick era un tip pe care Denise îl cunoscuse pe internet. Și chiar discutaserăm despre acea vacanță. Numai că-mi ieșise cu totul din minte.

— M-a părăsit Sloane, am anunțat-o.

— Știu. Îmi pare rău.

— Cum adică știi?

— Portăreasa a deschis scrisoarea pe care i-a lăsat-o Sloane pentru tine și mi-a povestit tot. Nu am vrut să-ți spun cât erai la Madrid.

— Și cu toate astea pleci?

— Joël, doar n-o să-mi anulez vacanța fiindcă te-a lăsat baltă pe tine iubițica! Și-apoi, găsești tu pe altcineva cât ai clipi. Toate femeile îți fac ochi dulci. Haide, las' că-n 15 zile ne vedem. Trec ele repede! Și-apoi, am prevăzut totul și am făcut și cumpărăturile. Uite!

Denise m-a tras repede în bucătărie. Prevenită că Sloane se despărțise de mine, îmi anticipase reacția: urma să rămân închis în casă. Vizibil îngrijorată că nu voi mai mânca atâta timp cât ea va lipsi, făcuse provizii impresionante. De la dulapuri până la congelator, era peste tot de mâncare.

Odată făcut și acest lucru, a plecat. Iar eu m-am trezit singur în bucătărie. Mi-am făcut o cafea și m-am așezat lângă

blatul din marmură neagră dincolo de care erau aliniat scaunele înalte și toate așa de goale, că te aduceau la disperare. Am fi putut fi 10 în bucătăria aceasta, dar nu eram decât eu singur. M-am târât până în birou, unde am stat o bună bucată de vreme uitându-mă la fotografiile cu Sloane și cu mine. Am luat o cutie de carton și am scris pe ea *Sloane* și data îngrozitoare când m-a părăsit, notând: 22/6: *o zi de uitat*. Numai că îmi era imposibil să mi-o scot pe Sloane din cap. Totul mi-o amintea. Până și canapeaua din salon, unde m-am întins până la urmă, care îmi aducea aminte cum, cu câteva luni mai înainte, în același loc, pe aceeași țesătură, începusem cea mai ieșită din comun dintre relațiile mele, pe care reușisem să o scufund cu totul.

Am făcut mari eforturi pentru a nu mă duce să bat la ușa apartamentului lui Sloane ori să-i dau telefon. Dar, pe înserat, nemalezistând, m-am dus în balcon, fumând țigară de la țigară, în speranța că avea să iasă și Sloane și, așa, să „dăm“ unul de altul. Numai că doamna Armanda, care mă văzuse de pe trotuar când plecase să își plimbe câinele, și m-a găsit tot acolo la întoarcere, o oră mai târziu, mi-a strigat de la ușa de intrare în bloc: „Nu are rost să așteptați, domnu' Joël. Nu e acasă. A plecat în vacanță“.

M-am întors în birou. Simțeam nevoia să plec undeva. Să mă îndepărtez pentru moment de Geneva, să mă rup de amintirile lăsate de Sloane. Dorință de calm și de serenitate. Acela a fost momentul în care am văzut pe masă, printre notele consacrate lui Bernard, menționarea numelui satului Verbier. Îi plăcea enorm să meargă acolo. Gândul de a pleca pentru o vreme la Verbier, de a profita de liniștea Alpilor pentru a mă regăsi, m-a cucerit pe loc. Mi-am deschis computerul și m-am conectat la internet: am dat repede de site-ul de la Palace de Verbier, un hotel mitic, ale cărui câteva fotografii care mi-au trecut prin fața ochilor au fost îndeajuns pentru a mă convinge: terasa însorită, piscina jacuzzi care domina peisajul somptuos, barul cu semiobscuritatea lui și saloanele izolate fonic, apartamentele cu șemineu. Exact decorul care îmi era

Joël Dicker

necesar. Am dat click pe butonul de rezervare înainte de a mai tasta altceva.

Și așa a început totul.

Capitolul 2

Vacanță

Sâmbătă, 23 iunie 2018, în zori, mi-am pus valiza în portbagaj și am luat-o spre Verbier. Soarele se ridica deasupra orizontului, îmbăind străzile goale din centrul Genevei într-un puternic halou portocaliu. Am trecut pe podul Mont-Blanc înainte de a o lua de-a lungul cheiurilor pline de flori până în cartierul Națiunilor Unite, după care am intrat pe autostradă, în direcția Valais.

Totul mă fermeca în dimineața aceea: culorile cerului mi se păreau noi, peisajele care defilau de o parte și de alta a drumului mi se păreau mai bucolice decât de obicei, săturile răspândite printre vii până deasupra lacului Léman alcătuiau un decor de carte poștală. Am ieșit de pe autostradă la Martigny și am urmat șoseaua îngustă care, dincolo de Le Châble, urca șerpuind până la Verbier.

După o oră și jumătate de drum, am ajuns la destinație. Dimineața abia începea. Am urcat pe strada principală și am traversat satul, apoi nu am avut decât să urmez indicatoarele pentru a găsi drumul până la Palace. Hotelul era situat chiar lângă sat (la câteva minute pe jos), dar suficient de izolat pentru a te simți într-un loc unic. Clădirea, o vilă tipică de munte, cu turnulețe și acoperiș uriaș, era strecurată într-un sipet de verdeață, înconjurată de pădurea de pini ca de un